

SLADKÝ ŽIVOT

Amanda Cinelliová
Jedna noc
s princeznou

 HARLEQUIN®

AMANDA CINELLIOVÁ

JEDNA NOC
S PRINCEZNOU

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

potřetí a naposledy se setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, o něž pečuje, se dobře provdají! A tentokrát si neurčil vůbec přízemní cíl. Zoe, hlavní hrdinka příběhu nazvaného Nevěsta pro šejka, se totiž podle jeho vůle má stát princeznou! Asi Vás nepřekvapí, že se to celé trochu zvrtně. Starý pán ale nakonec svého dosáhne!

O královský purpur jde i v dalších dvou příbězích tohoto měsíce. Asi Vás zaujme především povídka pojmenovaná Miss nevěsta. Její hlavní hrdina, pohádkově bohatý a pohádkově krásný šejk, si totiž vybírá svou vyvolenou na „trhu nevěst“. Že by Vás zajímalo, jak může něco tak pošetilého skončit? Stačí se začíst!

V několika dalších příbězích vedle lásky, vášně a něhy hraje klíčovou roli pomsta. Ona láska a pomsta údajně často chodívají ruku v ruce, alespoň v knihách to tak bývá. Naštěstí v mých příbězích láska pomstu vždycky porazí! A i když jí to chvíli trvá, je to aspoň Pomsta plná něhy, jak jsem pojmenoval jeden z dalších příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst.

S láskou

Váš Harlequin

Amanda Cinelliová

**JEDNA NOC
S PRINCEZNOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night with the Forbidden Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Amanda Cinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5135-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5136-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5137-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*O ruku tě požádá ještě tento týden,*“ oznámil jí otec a Olivia se z jeho slov ještě pořád nevzpamatovala. Nebývá úplně běžné, aby se člověk dověděl, že by měl uzavřít manželství s někým, koho vůbec nezná. Přesto se ze všech sil snažila, aby na ní hosté, pozvaní na slavnostní oběd, nic nepoznali.

Na druhou stranu, její otec není jen tak ledajaký otec. Je to král...

A Jeho Veličenstvo došlo zřejmě k závěru, že stačí oznámit dceři tuto převratnou novinu pouhých třicet vteřin před setkáním s jejím... nastávajícím.

Nějakým zázrakem se jí podařilo naoko zachovat chladnou hlavu, se „snoubencem“ se oficiálně pozdravit, pak se narychlo omluvit a pokusit se vytrazit.

Princezny si nemůžou dělat, co chtějí. Nemůžou jen tak zmizet během oficiálních akcí. A už vůbec ne během akcí, kdy jejich zemi navštíví vzácný host z jiného, velmi vzdáleného království.

„Nedáte si ještě šampaňské, Vaše Výsosti?“ zastoupil jí cestu jeden z číšníků.

Olivia se zastavila, převzala nabízenou sklenku se šampaňským z rukou číšníka a všimla si, že má co

dělat, aby udržel podnos s nápoji ve vodorovné poloze.

Zřejmě nějaký začátečník... Čerstvý absolvent školy pro číšníky, pomyslela si.

„Vy jste na královských dostizích asi poprvé, že?“ zeptala se a zároveň pečlivě zvažovala nejlepší únikovou trasu.

„Jsem vůbec někde... poprvé,“ přiznal nesmělý mladík.

„Počínáte si skvěle,“ pochválila ho s úsměvem a doufala, že ho její slova uklidnila. Balancovat s podnosem s cennými křišťálovými sklenkami, plnými ještě mnohem cennějšího šampaňského, a nabízet ho evropské smetánce, tedy těm nejslavnějším, nejbohatším a nejvznešenějším, jí přišlo pro začátečníka jako velmi náročný úkol. Takový křest ohněm...

„Díky, princezno Olivie... Promiňte... chtěl jsem říct Vaše Výsosti... Díky...“ blekotal mladík a pokusil se o úsměv, jenž odhalil blyštivá rovnátka.

Olivia úsměv opětovala, ale to už mladík chvátal pryč. Škoda, povzdechla si a usrkla šampaňského. Mohla s tím klukem strávit část odpoledne v příjemném a možná i zábavném rozhovoru. A zapomenout, co na ni otec nachystal.

Už tak jí dalo dost práce vyhovět všem požadavkům královského protokolu a celé odpoledne zdvořile a nezáživně konverzovat se zástupy velectěných hostí.

Její rodiče, monteverrský král Fabian a královna Aurelia, stáli právě na terase před společenskou místností, obklopeni davem, sestávajícím nejen ze zvědavých hostí, ale i z bdělé ochranky.

Její vlastní ochranka byla strategicky rozmístěna mezi davem, ale v nažehlených černých oblecích a naškrobených sněhobílých košilích s ním přes všechnu snahu nedokázala úspěšně splynout.

Monteverrské královské dostihy byly po celém světě proslulé jako celotýdenní přehlídka toho, do čeho se oblékají, co jí a pijí a čím se baví vyšší vrstvy.

Kolem historické dostihové dráhy se pokaždé shromáždily tisíce lidí, aby si pobyt mezi smetánkou a na výsluní náležitě užily.

Všichni chtěli pochopitelně vypadat co nejlíp, ale na jejím vzhledu záleželo samozřejmě ze všeho nejvíc.

Během tříhodinového přípravného procesu jí přirozeně zvlněné dlouhé zrzavé vlasy upravili do dokonalého účesu, zatímco jemnou pleť náležitě sjednotili a na žádoucích místech jen zlehka zvýraznili.

Veřejnost sice obdivovala její přirozenou krásu, ale ona sama věděla, že ta přirozenost je přece jen dost... umělá. A právě díky té umělé přirozenosti se stala jakýmsi symbolem a příslibem pro budoucnost království Monteverre.

Ani její starší sestře, korunní princezně Eleanor, se nedostávalo tolik pozornosti. Možná proto, že už byla vdaná. Bulvární pisálky zajímali spíš nezadaní než zadaní. Oliviina mladší sestra zas jejich zájmu unikla díky tomu, že odjela studovat do Londýna.

Takže v posledních pěti letech, od svých jedenadvaceti, byla Olivia bohužel středem zájmu nejen bulvárních médií, ale i široké veřejnosti.

Ne snad, že by to nezvládala, nebo se povinností, z jejího postavení vyplývajících, nějak vyhýbala. Věděla přesně, co ji čeká a co ji nemine.

Věděla, že bude pod drobnohledem. Ale ve společnosti lidí, kteří na ni uctivě zírali jako na cosi, čeho se nemohou dotknout a co mohou obdivovat jen z dálky, se necítila vůbec dobře. Připadala si mezi nimi tak... sama.

Z myšlenek ji vytrhl neurvalý výkřik jednoho z velevážených hostí. „*Ty kreténe!*“

Jak vzápětí zjistila, ten mladičkový číšník zřejmě nechtěně vrazil do jednoho z přítomných párů. A tím, jehož luxusní oblek schytl nečekanou sprchu šampaňského, nebyl nikdo jiný než jistý postarší vévoda a dobrý přítel jejího otce.

Střepy z křišťálových sklenek se rozlétly kolem dokola a nebohý učedník stál mezi nimi a nevěděl, co si počít.

„Ať se ten idiot okamžitě vrátí zpátky do školy,“ hřímal vzteky brunátný vévoda. „Zmizte mi z očí,“ obořil se na mladíka, zatímco se mu obdobně rozlíčená manželka snažila ubrouskem alespoň trochu osušit šampaňským zmáčenou košili.

Z davu lidí se okamžitě vynořil jeden člen ochranky a dosti hrubě popadl nebožáka za ramena.

„Nechte ho!“ vykřikla Olivia a zamířila k nim.

„*Do takových věcí by se princezny míchat neměly,*“ jako by slyšela babiččina varovná slova.

Neřídila se jimi. Došla až k těm dvěma, zaujala bojovný postoj, zatvářila se, co nejpřísněji to šlo, a do nastalého hrobového ticha na hromotluka z ochranky vyštěkla: „Nedalo by se to řešit ohleduplněji?“ Pak se obrátila k vévodovi a jeho manželce. „Pane vévodo, ten mladík je můj kamarád. Je první den v práci a jistě by ocenil, kdybyste k němu mohl být shovívavější.“

Vévoda zbrunátněl ještě víc a jeho výrazně mladší manželka si jen nasupeně odfrkla. Olivia se nedala vyvést z míry, zářivě se na oba manžele usmála a se zadostiučiněním zaznamenala, že člen ochranky se mladíka okamžitě přestal dotýkat. Ten s hlavou sklopenou popadl táč a spěchal do kuchyně.

Ticho, jež v sále, plném vážených hostů, znovu zavládlo, protože nikdo z přítomných si nedovolil chování člena královské rodiny jakkoli komentovat, začalo být Olivii nepříjemné.

Rozhlédla se kolem sebe a nemohla si nevšimnout pronikavého pohledu muže, stojícího opodál. Vzhledem k tomu, že nejméně o půl hlavy převyšoval většinu ostatních mužů v sále, nebylo divu, že upoutal její pozornost.

Snažila se uhnout očima, ale jako by ji hypnotizoval. Přitom na zvědavé upřené pohledy okolí byla jako princezna už dávno zvyklá. Tenhle člověk se na ni ale díval nějak *jinak*. A jí se rozbušilo srdce...

Cosí ji k němu přitahovalo. Jako by jí nestačil jeho pohled a chtěla by slyšet i jeho hlas... Mnohoslibně se na ni usmál a to už bylo na Olivii příliš. Přiměla se uhnout pohledem a rychle přijít na jiné myšlenky.

Po chvíli se znovu odvážila stočit pohled jeho směrem, ale už byl pryč.

Zařala zuby, zdvořile se vévodovi a jeho manželce uklonila a vydala se k východu. Pět členů její vlastní ochranky okamžitě opustilo svá místa v davu a vydalo se za ní. Takle zesílená bezpečnostní opatření, jež její otec zavedl před týdnem, jí připadala naprosto zbytečná a v tuto chvíli přímo... nežádoucí.

„Není mi dobře,“ oznámila pětici statných chlapíků, jakmile se ocitli v liduprázdné chodbě před

společenskou místností závodistiště. „Je opravdu třeba, abyste mě nespouštěli z očí ani na toaletě?“

Muži se zastavili, neřekli ani slovo, jen nervózně přešlapovali a pokašlávali a... nechali ji na dámy vejít bez doprovodu.

Jen co za sebou zavřela dveře, všimla si, že na opačné straně jsou ještě jedny a vítězoslavně se usmála.

Roman Lazarov se na akcích smetánky nikdy necítil úplně v pohodě. Pozvání šejka Zadžáru na královské dostihy v Monteverre, když už tedy v té zemi bude z pracovních důvodů, přijal víceméně jen ze zvědavosti. Evropská královstvíčka byla jedním z mála trhů, kam jeho bezpečnostní agentura ještě nepronikla. Nejen proto, že zdejší monarchie se jen velmi neochotně otevíraly novým trendům, ale především proto, že na novozbohatlíky z Ruska shlíželi ti *starí* evropští s neskryvaným opovržením.

Krev v něm vřela, když si znovu vybavil scénu, jejímž byl svědkem krátce po svém příchodu do společenské místnosti závodistiště. Boháč tam velmi nevybíravě zacházel s chudákem, což Romanovi připomnělo jeho vlastní minulost. Bohatí lidé jako by si mysleli, že můžou každému poroučet. Že každý, kdo má méně než oni, je prostě... *méněcenný*. Všichni boháči možná nejsou takoví, ale pro ty, které Roman zatím v životě potkal, to platilo beze zbytku.

Ta rudovláska ve žlutých hedvábných šatech, ověšená diamanty, ho upoutala hned, jak vstoupil. Zřejmě i ona pochází z vyšších kruhů, usoudil z jejího vzezření. Zaujalo ho, že tam postává tak sama a sklenku se šampaňským svírá štíhlými prsty tak pevně, jako by se držela záchranného kruhu a šlo jí

o život. Pak ovšem neohroženě vystoupila na obranu nebohého číšníka a... všem přítomným spadla čelist.

Díky ní mu nepříjemný úkol, který se dost neochotně zavázal splnit, začal najednou připadat docela... *zajímavý*.

Moc rád by na závodisti setrval, aby zjistil, jak se zrzka bude chovat dál, ale musí nejdřív splnit své povinnosti...

V teplém, raně letním odpoledni projel Roman poslední zatáčkou na neudržované lesní cestě a mezi stromy spatřil zdi královského paláce. Mohl by se k němu samozřejmě dostat i po silnici, pokud ovšem máte *nepozorovaně* proniknout do královského paláce, nepojedete přece hlavní branou...

V lese bylo ticho, až na občasné zašvehlení listí, zaštěbetání ptactva a praskot větviček pod nohama. Roman se křovím velmi rychle proklestil až k majestátním středověkým hradbám královského paláce. Na výšku mají tak pět metrů a mohly by být i tři metry silné, zhodnotil pro sebe. Tedy jen těžší zdolatelné, zvláště pro člověka v oděvu pro danou příležitost zcela nevhodném.

V chytrých hodinkách na zápěstí si zkontroloval mapku místa, zjistil svou aktuální polohu a zvolil nejvhodnější cestu k cíli.

Kdysi dávno byl Roman v tomhle mistr. Zákony velmi rád překračoval a vypořádat se i s těmi nejmodernějšími zabezpečovacími systémy byla pro hladového sirotka, nuzně přežívajícího v ulicích Petrohradu, a přesto, nebo možná právě proto, nesmírně vynalézavého, doslova hračka a dost si na tom

zakládal. Zdi královského paláce ovšem v tom dáv-
ném životě nikdy nepokořil...

Od té doby uplynulo mnoho let a místo bezprizor-
ného dítěte stál teď před hradbami královského pa-
láce v Monteverre mladý muž, překypující sebevědo-
mím a oplývající záviděníhodným jměním, k němuž
na rozdíl od mnoha jiných rozhodně nepřišel jako
slepý k houslím, ale nabyl ho vlastním přičiněním.

Teď jako by ho stroj času znovu přenesl do let jeho
dětství. Věděl, že jedná proti předpisům, ale výzvě
nedokázal odolat. Palác střeží asi stovka mužů, za-
tímco on se může spolehnout jen na svoje dvě ruce,
dvě nohy, hlavu a plánek podzemních chodeb pod
královským palácem.

Zažíval podobné vzrušení jako kdysi. Když ho
jeho letitý kamarád, zadžárský šejk, požádal o malou
laskavost, čekal, že půjde o zajištění jeho bezpečnosti
během nějaké zahraniční cesty. Chálil byl poslední
dobou na roztrhání, pozvání na nejrůznější akce po
celém světě se mu jen hrnula a jeho ochranu zajišťo-
vala většinou Romanova Lazarov Group. Chálilova
prosba tedy Romana poněkud překvapila, ale neza-
skočila. Velmi rád přijímal výzvy a překonával zdán-
livě nepřekonatelné překážky.

Pokud ho snad chtěl Chálil, jeden z jeho nejstar-
ších a nejlepších přátel, dostat do úzkých, ostrouhal.

Roman Lazarov nikdy nezklame.

S pácháním přestupků za bílého dne měl zatím
pramalé zkušenosti, a možná proto si připadal spíš
jako někde na výletě než v ostré akci.

Nenápadný kovový poklop našel ve vysoké trávě
přesně tam, kde měl podle plánu být. Zřejmě ústí le-
tité únikové cesty z královského paláce, vybudované

pro případ ohrožení. Jeho kolegové ji na starých pláncích objevili úplnou náhodou. Nezdálo se ovšem, že by měla být již desítky let nepoužívaná...

Roman přejel prstem po sluncem rozpáleném kovu, ale než se stačil zamyslet, cosi ho vyrušilo. Zatajil dech a zaposlouchal se. Zaslechl rychlé kroky, spíš krůčky, někoho hodně malého. Možná dítěte?

Ať už je to kdokoli, nesmí ho tu přistihnout, věděl a několika přískoky se z místa nálezu neprodleně vzdálil, ukryl se v bujném houští a zpozvdálí sledoval, co se bude dít.

Z nedalekých křovisek se vynořila drobná, bez nejmenší pochyby ženská postava a pohybovala se tak rychle, že si stačil všimnout jen štíhlých nohou vykukujících zpod neforemného černého pláště s kapucí.

Než se nadál, ta osoba, jako by se nechumelilo, nadzvedla poklop, vmžiku zmizela v otvoru pod ním a zavřela za sebou.

Zřejmě není jediný, kdo se o tomhle vstupu do tajné chodby dověděl, uvažoval. Z překvapení se ale velmi rychle otřepal, vynadal si, že zbytečně ztrácí cenné vteřiny, zatímco je třeba jednat, a i on zmizel v otvoru pod poklopem.

Po kluzkém železném žebříku sestoupal dolů k ústí dostatečně široké i vysoké vybetonované chodby, do níž sporé denní světlo pronikalo jen ventilačními otvory, vedoucími na povrch a vybudovanými v pravidelných intervalech.

Zastavil se a znovu nastražil uši. Z dálky se k němu donesl zvuk cupitavých krůček a Roman se spokojeně pousmál. Najali si ho, aby potvrdil, že ochranka královského paláce v Monteverre je naprosto

neschopná. Teď bude mít v rukách přímo hmatatelný důkaz.

A zlodějka dostane řádně na pamětnou.

V jedné ruce pevně držela vyzuté střeвиčky a druhou se pro jistotu opírala o zeď chodby. Na vlhké podlaze bosé nohy dost klouzaly. Urozená princezna by se v těchto místech, natož ještě bosa, vůbec neměla pohybovat. Jenže ona se jako urozená princezna nikdy necítila. A kdykoli se jí naskytla příležitost se alespoň na hodinku z paláce a z dohledu ochranky vytratit, využila ji.

Její nepřítomnosti u závodiště si už asi všimli, ale nijak ji to netrápilo. Populárních mezinárodních dostihů se zúčastnila, jen aby vyhověla přání svého otce, který se rozhodl ji při té příležitosti představit čestnému hostu, šejku Chálilovi ze Zadžáru. Muži, za něhož by se, jak ji otec informoval, měla provdat...

Znovu, za posledních pár hodin už podruhé, se jí sevřel žaludek. Prý by tím sňatkem měla jen splnit svou „královskou povinnost“, vybavila se jí otcova slova. Ale vždyť je jí teprve šestadvacet! Na plnění královských povinností má ještě času dost...

Věděla samozřejmě, že otec má jako král odvěké a nezadatelné právo přímo rozhodovat o výběru partnerů svých potomků, ale vždycky doufala, že než sama dospěje, tahle tradice upadne v zapomnění. Jenže doufala marně a otcem vybraný šejk ji v nejbližších dnech před návratem domů oficiálně požádá o ruku.

Olivii zamrazilo. A měla pocit, že toho mrazivého pocitu se už nikdy nezbaví. Že už nikdy neroztaje...

„Ty jsi úplně mistryně v přehánění,“ vysmála by se jí jako obvykle mladší sestra Cressida.

Ta byla vždycky mnohem rozváznější, praktičtější a realističtější než emotivní, spontánní a občas zbrklá idealistka Olivia. Přitom je od sebe dělil necelý rok, takže k sobě měly skoro tak blízko jako dvojčata.

Cress odjela před pěti lety studovat do Británie a nebylo snad dne, aby si na ni Olivia nevzpomněla.

Cress by si v téhle nezáviděníhodné situaci určitě věděla rady, povzdechla si v duchu Olivia.

Podzemní chodba vedla pod jižní stranou královského paláce a Olivii připadala toho dne téměř nekonečná. Oddechla si, když před sebou spatřila úzké schodiště, vedoucí vzhůru.

V přítmi chodby se orientovala spíš po paměti a dveře, skryté v kamenné zdi, musela nahmatat. Stiskem nenápadné páčky je otevřela a vešla.

Sluncem rozzářená místnost, její vlastní šatna plná oblečení, na ni po té dlouhé pouti vlhkou temnotou zapůsobila jako zjevení.

Už se chystala tajné dveře za sebou zavřít, ale měla pocit, že v chodbě zaslechla čísi kroky. Což byl samozřejmě nesmysl. Za celých patnáct let, co tajnou chodbu používala, v ní ještě nikdy nikoho nepotkala. A o té chodbě nevěděly ani její sestry.

Sledoval ji snad některý z členů ochranky?

Vrátila se na vrchol schodiště, dveře za sebou přivřela, zatajila dech a zaposlouchala se. Žádné kroky neslyšela.

Přesto počítala do deseti, než se odvážila vydechnout.

Něco se jí zdálo, usoudila. *Mistryni v přehánění...*

Zamířila zpátky do osvětlené místnosti, ale než stačila vejít, kdosi jí v tom zabránil.

Silné, bezpochyby mužské paže, ji zezadu sevřely